

[Per Hækkerup.]

Endelig skal jeg nævne, at den måde, hvorpå regeringen ikke blot fastlagde kronkursen, men også fulgte denne fastlæggelse op med forskellige lovforslag, indeholdt en socialt rimelig fordeling af de byrder, som den britiske devaluering uundgåeligt påførte vort samfund. Det er velkendt, at regeringens forslag til videre lovgivning som følge af såvel den britiske devaluering som vor egen delvise devaluering for det første omfattede det lovforslag om avancementstop, som vi vedtog for en 3 ugers tid siden, og som nu er lov, at den anden bestanddel i denne lovgivning var indfrysningen af en dyrtidsportion — den anden dyrtidsportion, som kan forventes efter januarpristallet — i et år, hvilket vil sige, at i et år kommer denne anden dyrtidsportion ikke til udbetaling, mens den, når året er udløbet, træder i funktion og for den efterfølgende periode kommer til udbetaling, og den tredje bestanddel var den engangsskat på ikke-lønmodtagere, der skulle svare til den byrde, som lønmodtagerne påtog sig ved ikke at få den dyrtidsportion, de havde ret til i henhold til de overenskomster, som de selv har indgået med deres modpart. For det fjerde blev der givet et tilsagn om støtte til de erhverv, der trods den danske delvise devaluering alligevel rammes hårdest af den britiske devaluering.

Denne politik, som vi finder er både sagligt rigtig og socialt vel afbalanceret, har vi desværre ikke kunnet få den fornødne tilslutning til under udvalgsarbejdet, og jeg vil gerne have lov til at slå fast, at der ikke under dette udvalgsarbejde eller i de drøftelser, vi har haft her i tinget, er udformet nogen som helst anden politik, der kan optræde som et alternativ, som et modstykke til eller som en erstatning for de foranstaltninger, regeringen her har foreslået, og som et flertal i udvalget har tilsluttet sig. Jeg ved naturligvis godt fra de diskussioner, vi har haft, at de forskellige partier her i salen og også under udvalgsarbejdet har anført forskellige betragtninger, men i forhold til den situation, der er opstået, og som skal klares nu, foreligger der ingen politik, der kan indtræde som en erstatning for det, regeringen har foreslået.

Vi kender venstres holdning — ja, vi kender ikke rigtig venstres holdning til,

hvor meget vi skulle have devalueret, og det vil vel nok forblive en hemmelighed for menneskeheden også fremover; det er jo karakteristisk for det mod og den besluttsomhed, der præger venstres gruppe, at man ikke tør meddele, hvad man mener havde været rigtigt i den givne situation; man turde det ikke, før regeringen traf beslutningen om, hvor niveauet skulle være, og man har ikke kunne mande sig op til at fortælle her i salen eller fortælle den danske befolkning, hvad man mente var rigtigt eller ikke rigtigt med hensyn til devalueringens graden. Jeg har opgivet håbet om at få venstre til at udtale sig om, hvad de fandt havde været en rigtig politik, hvis den var anderledes end regeringens.

Men så har man fra venstres side sagt, at denne delvise devaluering må følges op med andre foranstaltninger. Man har talt om besparelser. Det diskuterede vi også under anden behandling, og venstre bliver jo fornærmet, blot man spørger dem om, på hvilke områder det er, besparelserne skal foretages, selv om man må erkende, at man skylder dog offentligheden en meddelelse om, på hvilke områder man agter at foretage besparelser. Man har talt besparelser uden at kunne anvise nærmere, hvor det er, der skal sættes ind.

Man har dernæst talt om, at afskrivningsreglerne burde bringes tilbage til det, de var før den lovgivning, vi gennemførte i foråret — som om noget menneske tror, at en ændring af afskrivningsreglerne tilbage til det, vi havde gældende indtil for et halvt års tid siden, overhovedet ville have nogen som helst indflydelse på den aktuelle situation, vi befinder os i efter den britiske og den delvise danske devaluering. Det er der jo ikke et menneske med kendskab til erhvervslivet der overhovedet forestiller sig. Derfor er det ikke en politik i forhold til den aktuelle situation.

Man taler om opsparingsreglerne, om skattebegunstigelsen af opsparingen; en genindførelse af kapitalbindingskonti skulle på tilsvarende måde, som man siger, rette den økonomiske situation op. Heller ikke her kan der være ét eneste medlem af venstres gruppe, der tror, at det vil have nogen som helst indflydelse på den nærmeste tids problemer, og det er dem, vi skal tage stilling til. (Afbrydelse). Det er muligt — jeg